

Leerrede over Romeinen 4: 25b, uitgesproken op 1e Paasdag 21-04-1957 morgendienst te Schiedam door ds H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 118: 11

Lezen - De Wet des HEEREN

Mattheüs 28

Voorrede.

In de psalm die wij zo-even zongen, lezen wij onberijmd: "De steen, die de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden. Dit is van de HEERE geschied, en het is wonderlijk in onze ogen." In de Evangeliën kunnen wij met helderheid lezen dat de opstanding van Jezus Christus zuiver een werk van God geweest is. Zódanig een werk van Gød, dat zelfs de apostelen (die toch bestemd waren om de fundamentstenen te zijn van de Nieuw-Testamentische kerk) niet het minste licht of inzicht daarin hadden. Had Christus hen dan in onwetendheid gelaten, er nimmer met hen over gesproken? Dat was ook het geval niet, want Hij had dikwijls met hen over Zijn lijden en over Zijn sterven aan het kruis gesproken, ook dat Hij ten derde dage zou opstaan.

Jezus had er op zulk een heldere wijze van gesproken, dat, toen Hij gestorven was, en Jozef van Arimathéa en Nicodémus met de discipelen Hem in een nieuw graf hadden gelegd, de overpriesters naar Pilatus waren gegaan om hem te vragen een wacht bij het graf te plaatsen en het graf te verzegelen, zeggende: "Heer, wij zijn indachtig, dat deze verleider, nog levende, gezegd heeft: "Na drie dagen zal Ik opstaan." Als zelfs een vijand daar acht op heeft geslagen, me dunkt dan konden de discipelen, met wie Christus zo vrij had omgegaan, het toch zéker wel weten. Nochtans hebben zij - toen het er op aankwam, en Christus uit de doden was opgestaan - geheel onwetend gestaan!

Leest de geschiedenis maar eens na in het Evangelie van Johannes, hoe Maria, Petrus en Johannes in de stad is gaan roepen, daar het graf leeg was. Dan staan daar drie begenadigde mensen, een Maria Magdalena, een Johannes, de geliefde apostel, en een Petrus, die vooraanstaande apostel, die dikwijls -- wij kunnen wel zeggen: telkens -- de woordvoerder voor allen geweest is, alle drie denken niet anders dan dat Jezus gestolen is.

Dat is toch wel verregaand, zou je zo zeggen. Want toen Christus hun verschenen was in de kracht van Zijn opstanding en zij door Zijn doorboorde handen in een verzoend God zagen, Die bevredigd was door de offerande en de dood van Christus, dan lezen wij: "Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden." Wij bemerken dan, dat het zó geheel en al een werk van God geweest is, dat zelfs toen de discipelen Christus ontmoet hadden in de kracht van Zijn opstanding, er nõg Geesteslicht nodig was tot opening van hun verstand om te verstaan, dat het een zaak was conform de Schriften, dus zoals Christus het hun Zelf had voorzegd. Het is dan ook zuiver een werk Gods, dat door Zijn alvermogen, door 's HEEREN hand alleen geschied is.

Als er ook onder ons zijn, die zich in duisternis bevinden omtrent die verheven werken Gods, van Christus' lijden, van Zijn dood en opstanding en de vruchten die daaruit vloeien, dan zou ik een ieder willen aanraden: Leg u er bij neer; probeer er niet zelf in te dringen, maar laat u, als er bij u belangen zijn, leiden door Gods Woord en door Zijn leer, zowel bij aanvang als bij voortgang. Dat is de veiligste weg om de verborgenheden van het Koninkrijk niet alleen in zuiverheid te mogen verstaan, maar ook in vrucht aan onze ziel te mogen ervaren. Opdat daaruit voortvloeie reden en stof tot lof aan het eeuwig Opperwezen, Wiens welbehagen het is om in Jezus Christus een nieuw scheppingswerk in aanzijn te roepen en Zich in Hem een gemeente te verkiezen ten eeuwigen leven, opdat Zijn Naam daaruit tot in alle eeuwigheid verheerlijkt zou worden.

Tekst.

Wij vragen deze dag uw aandacht, in aansluiting op het woord waarover wij op Goede Vrijdag gesproken hebben, namelijk voor het 4e hoofdstuk van Paulus' brief aan de Romeinen, en wel het laatste gedeelte van het 25e of laatste vers. Met Goede Vrijdag hebben wij een kort woord gesproken over: "Welke overgeleverd is om onze zonden", laat ons dan vandaag stilstaan bij:

En opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Tussenzang:

Psalm 99: 1 en 2

1. God, de HEER, regeert; ...
2. God, Die helpt in nood, ...

Leerrede.

Het is een kort woord, dat wij uw aandacht hebben voorgelezen, maar met een verheven inhoud. Wij kunnen er dit wel van zeggen, dat het, het hoofdartikel insluit van het christelijk geloof. Immers, als wij de rechtvaardigmaking uit het geloof wegnemen, dan kunnen wij wel zeggen: wat blijft er dan nog over? Wat blijft er dan nog staande van heel de protestantse leer? Het hoofdartikel van de christelijke religie is: Christus overgeleverd om onze zonden, maar opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

In dit morgenuur willen wij in hoofdzaak stilstaan bij de opstanding van Christus, gelijk het hier staat, dat Hij opgewekt is, om vanavond te spreken over de vrucht daarvan.

In de Schriftuur lezen wij onderscheidenlijk van de opstanding: eerst dat de Vader Hem uit de doden heeft opgewekt, wat ook hier de inhoud is; dan lezen wij, dat Christus door Zijns Zelfs kracht opgestaan is uit de doden, en ten derde lezen we nog, dat de Geest, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook onze sterfelijke lichamen zal levend maken. Spreekt dat elkander niet tegen? Neen, in het allerminst niet. Want God is één in Wezen, maar onderscheiden in Personen: Vader, Zoon en Heilige Geest,

De tweede Persoon in het Goddelijk Wezen, God de Zoon, heeft naar het eeuwig welbehagen des Vaders, en door de Heilige Geest, ons vlees en onze natuur aangenomen. Daarin heeft Hij geleden, gestreden en is Hij gestorven. God Drie-enig is het, Die Christus - Zijn lichaam - uit de dood heeft opgewekt en levend gemaakt. Letten wij er in het bijzonder op, dat het een werk geweest is waar de Vader belang bij had, maar ook de Zoon en ook de derde Persoon, de Heilige Geest.

Allereerst dan de Vader. Hij is de Oorsprong van het ganse werk van heil en zaligheid. Hij wenst zondaren weder in Zijn gemeenschap aan te nemen; zalig gemaakt te zien. Maar, hoe kon Hij, Die een rein, heilig Wezen is, te doen hebben met gevallen Adamskinderen, vijanden van Hem, overtreders van Zijn heilige wetten en daar gemeenschap mee maken? Daar dat nochtans Zijn welbehagen was, zo sprak Hij in die stilte der eeuwigheid, in de vrederaad: "Wie is Hij, Die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?" Daar heeft Christus op Zich genomen om Borg en Middelaar te zijn, zeggende: "Zie, Ik kom, o Mijn God; om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands." Om de bekwame Middelaar te zijn was het nodig, dat Hij de broederen in alles gelijk moest worden.

Waar alle verstand des mensen moest falen, is het God de Vader Zelf geweest, Die dit werk van zaligheid heeft uitgedacht. Daartoe wilde Hij Zijn Zoon zó afstaan, dat Hij ons vlees en onze

natuur aannam, uit de maagd Maria, door de werking van de Heilige Geest. O, wonder der liefde, wonder der genade, dat God Zijn Zoon in onze staat en toestand wilde zenden, opdat Hij zou zijn wat wij zijn. Hij werd waarlijk de broederen in alles gelijk, maar zonder zonde. Hij nam ons vlees en onze natuur aan, maar dat geschiedde buiten de wet des huwelijks, buiten het verbroken werkverbond om.

Toen de engel tot Maria kwam en haar zei dat zij een Zoon zou baren, was haar woord: "Hoe zal dat wezen, dewijl ik geen man bekenne?" Dan is het woord des engels: "De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwten; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden." Wij moeten dus steeds voor ogen houden, dat Christus onzer gelijk is geworden.

Kinderen, Hij is als kind geboren, als kind heeft Hij geleefd en is Hij opgevoed en opgewassen. Hij heeft hier alles beleefd wat wij ook beleven. Als er kinderen zijn met kinderleed, en je weet geen uitweg, buig dan je knieën maar, want Hij is ook kind geweest en Hij kent alle leed dat hier is. Daartoe kwam Hij in onze staat. Wat er in dit moeitevolle leven ook voorkomt, Hij, Die in alles ons gelijk is geworden, weet er van. Al denken wij in omstandigheden: "Ik ben helemaal alleen", maar als je alles moet prijsgeven, en je komt er mee in het verborgene en je werpt je zoals je bent voor Hem neer, dan kun je ervaren dat Hij kennis heeft van alle zaken. Hij is de broederen in alles gelijk geworden, doch zonder zonde.

Toen Hij optrad kon Hij als die grote Leraar openlijk in deze wereld getuigen: "Wie overtuigt Mij van zonde?" Niemand was er die dat kon. Maar de Koning weet veel beter dan wij, wat zonden zijn. Want Hij heeft al de zonden der kerk op Zich genomen en Hij weet ook hoe de zonden in de troon van God worden aangemerkt, hoe schrikkelijk God Zich vertoornet beide over aangeboren en over werkelijke zonden. Maar nu is het verheven doel van Zijn menswording juist geweest, dat alle zonden en de toorn van God op Christus zouden komen, en Hij dat oordeel zou dragen.

De zonde is in de wereld gekomen door de grote tegenvoeter van Christus, door Satan, die uit de hemel geworpen is. Satan wist dat Adam als hoofd stond van het verbond der werken en in zich zijn gehele nageslacht vertegenwoordigde. Ook dat God hem gesteld had als een heer der wereld, tot een gebiedster over de beesten der aarde, en over de vogelen des hemels en de vissen in de wateren en om Edens hof te bewaren, te bebouwen en te beplanten.

Satan stelde zich dit voor ogen: als ik Adam heb, dan heb ik dat alles. Dan is God wel in de hemel heer en meester, maar dan ben ik het op aarde. Om dat oogmerk te bereiken gebruikte Satan zeer listig de slang, om eerst de vrouw in te palmen en komt dan door haar ten laatste tot Adam. Adam nam van de vrucht des booms, viel van God af en was aanstonds geheel verdorven. Want de zonden maken scheiding tussen Schepper en scheepsel.

Door dat los-zijn van God, dat genoemd wordt: "Ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven", zijnde de geestelijke dood, dat is de scheiding tussen God en het scheepsel, is Adam zó verdorven geworden, dat alle goed tegelijk uit zijn hart gebannen was en er niets meer in woonde dan verderf. Als wij het leren kennen, dan kunnen wij hetzelfde ervaren. Maar let wel, dat is als we dat leren kennen door Gods Woord en Geest. Zo spreekt Paulus er over: "Ik weet dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont." En de toorn van God tegen de zonden is schrikkelijk, want die zijn in strijd met de heerlijkheid van Zijn Wezen; daar kan God niet mee te doen hebben.

Wij mogen trachten een beter mens te wezen (dat is goed en best, schikt hier uw leven maar naar Gods Woord en Wet; dééd een ieder dat maar!), uw ervaring zal echter zijn dat, al zijt gij uitwendig onberispelijk, gij in de staat van uw hart niets, níets en NIETS kunt veranderen. God ziet juist dat hart aan, want dááruit zijn de uitgangen des levens. God kàn dan ook niet met de mens te doen hebben. Alle werken van een mens tot rechtvaardiging en heiliging schieten tekort.

Láát ons eens veronderstellen, dat we enig goed werk zouden kunnen voortbrengen, zouden de zonden die begaan zijn daarmee goedge maakt kunnen worden? Neen toch? Die zouden blijven.

En zonde is voor God zó verschrikkelijk, dat Hij om éne zonde Adam en zijn ganse nageslacht van voor Zijn aangezicht verdoed. Al hebben wij slechts één zonde, dan moet God ons verdoemen.

Dat Christus in ons vlees en onze natuur kwam, onzer Eén werd, de broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde, was opdat Hij zou betalen voor de zonden en de gehele Wet Gods voor ons zou volbrengen. De afgelopen weken hebben we gesproken over Christus' lijden en sterven, dat Hij gestorven is voor de zonde, of, gelijk in het bovenstaande staat: "Overgeleverd om onze zonden."

De gerechtigheid van God vorderde: "De ziel, die zondigt, die zal sterven." Een mens, zelf zondaar zijnde, kon niet betalen, noch voor zichzelf, noch voor anderen, maar nu heeft Christus zich in de bres begeven: Hij stierf in de plaats des zondaars; het kon door geen mindere prijs. Dat deed zich zó aanzien, of de hel en alle vijanden triomfeerden. We zeggen: dat dééd zich zo aanzien, maar laten wij die zaak eens wat nader bezien.

Waarlijk, Christus wàs gestorven. De bewijzen daarvan waren geleverd: "Jezus, roepende met grote stem, zei: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En als Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest." Nadat Jozef van Arimathéa om het dode lichaam des Heeren gevraagd had, werd er eerst nog eens onderzoek gedaan of Hij waarlijk gestorven was. Een soldaat neemt een spies, doorsteekt daarmee Zijn zijde en komt tot de conclusie: "Ja, Hij is al gestorven." Daarna wordt Christus' dode lichaam in het graf gelegd.

Is dàt dan het einde? Zo deed het zich toch aanzien voor de discipelen en voor de vrouwen, en ook voor alle vijanden. Maar, bedenkt wel dat de discipelen met de vrouwen zó onder de druk van Satan gezeten hebben, dat zij op die tijd niet verder konden zien dan: "Dat is het einde, Jezus gestorven!"

Maar de vijanden vertrouwden het niet. Daarom moest er een wacht bij het graf gesteld worden en het graf moest verzegeld worden. Ook Satan vertrouwde het niet. Zover had hij het nu wel gewonnen, dat Jezus gestorven was, máár kon dat zo blijven? Neen! Waarom niet? Omdat de dood slechts recht had als er een overtreder was. Christus was wel in de gelijkheid des zondigen vleses, doch Hij was zonder zonde, ontvangen van de Heilige Geest, buiten de wet des huwelijks, en had dus ook geen erfsmet. En Zijn leven was een volmaakt volbrengen van de Wet Gods geweest.

Maar ... dan had de dood dus geen recht op Hem, want de Wet verdoemt niet als er geen zonden zijn. Men kan wel zeggen: "Ja, maar Christus was Borg!" Inderdaad. En met Dr. Maarten Luther kunnen wij het wel zó uitdrukken, dat Hij als Borg de grootste zondaar was, want als zodanig had Hij al de zonden van heel de kerk op Zich genomen. Maar, er is nog een twééde zaak, want hóé had Hij dat op Zich genomen? Uit loutere liefde. En de liefde is toch de vervulling van de Wet?

Let wel hoe die liefde was. Christus heeft in de eerste plaats alles gedaan in liefde tot God, Zijn Vader, (Die wilde zondaren zalig maken) om Diens geschonden deugdenbeeld weer in eer te herstellen, opdat God, weer de God van de zondaar zou kunnen zijn, en zondaren weer het eigendom van God zouden kunnen wezen en ten andere had Christus het ook gedaan in liefde tot gevallen Adamskinderen, die dood waren door de zonden en de misdaden. De Heilige Schrift leert ons, dat de liefde de vervulling is van de Wet. Immers de inhoud van de eerste en van de tweede Wetstafel is, om God lief te hebben boven alles en de naaste als onszelf.

Ziet dan hoe Christus heeft liefgehad tot in de dood. Want met te sterven voor de zonden van Zijn kerk, heeft Hij aan de eis van de Wet voldaan. Hij stierf uit liefde tot God en tot zondaren. Een ieder moet er eens kalm over nadenken (wij hebben toch een redelijke godsdienst!), kòn Christus in de dood blijven? Mocht dat? Neen, want dat zou in strijd geweest zijn met alle recht en billijkheid, met de reinheid en de heerlijkheid van Gods Wezen. Daarom, al hadden er tien stenen voor het graf gelegen en al hadden Beëlzebul en Apollyon zelf met Legio en alle helse

slaven, alle vijanden en héél de wereld samenvergaderd voor het graf gestaan, dat was niet tegen te houden. Al lag de Waarheid in het graf, àl wat Haar drukte móést er af.

De Vader heeft Zichzelf lief, de Zoon heeft Zichzelf lief en ook de Heilige Geest heeft Zichzelf lief. God is Eén in Wezen, wel onderscheiden in Personen, maar nochtans een Enig, Drie-enig, volzalig Wezen, een deugdenbeeld in volmaaktheid. Krachtens de heerlijkheid van dat deugdenbeeld kòn Christus niet in de dood blijven, gelijk er staat in de 16e Psalm "Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie." Vrijdags is Christus 's avonds begraven, 's zaterdags heeft Hij de gehele dag in het graf gelegen, en als de derde dag aanbreekt, dan, eer de ontbinding intreedt, o wonderlijke zaak, verrijst de Levensvorst. Op die vroege morgen gaan er vrouwen naar het graf. Die mensen hebben belangen. Zij zijn door Jezus' leer ontwend aan de wereld en van de zonde, er van afgekeerd, waardoor Gods belangen ook hun belangen zijn, namelijk: zou God niet toelaten dat Zijn Heilige verderving zou zien, datzelfde woonde ook in hen. Zij doen het op hùn manier, want zij wilden Hem nog dienen met specerijen en zalven om het lichaam voor verderf te bewaren. Maar och, mijne vrienden, daar staat God toch Zèlf voor in. Daar staat de Vader voor in, en Christus krachtens Zijn goedheid en ook de derde Persoon, de Heilige Geest.

Als die vrouwen op pad zijn om te doen wat er in hun hart woont, en om zich van een liefdelast te kwijten, dan, opééns, schudt heel de aarde op haar grondvesten. Hoewel het hier de plaats is waar de troon des satans is en satan kan zeggen: "Alles is mijne", maar nu schudt de aarde op haar grondvesten, want er daalt een hemelbode neer en wentelt de steen van het graf. God verwekt Zijn Zoon uit de dood, de Heilige Geest doet dat en daar Christus ook waarachtig God is, zo staat Hij mede door Zijns Zelfs kracht op. Het is het werk van God Drie-enig.

De aarde schùdt op haar grondvesten en die het met de duivel houden, worden als doden, maar bij die vrouwen worden alle beletsels weggenomen, opdat zij kunnen gaan ervaren dat de dood verslonden is tot overwinning, dat er geen zonden meer zijn, geen dood meer is en het graf zijn verschrikking kwijt is, kortom: de Wet vervloekt niet meer en alle helse machten zijn verbroken. Voor die mensen komt gewoon de weg vrij om dat te gaan ervaren! Is dat geen wonderlijke zaak? Opgewekt!

Wat geschiedt daar in die vroege morgen? Kijkt eens, de zaak van onze diepe val was een rechtsgeding geworden. God had de plaats des Rechters ingenomen en had de zonden bezocht aan Zijn Zoon, en Christus had betaling aangebracht. Als er een schuld betaald is, dan haalt men toch de pen door het schuldregister. Hier doet het hemelhof uitspraak over het werk dat Christus gedaan heeft. Er is verder geen uitspraak meer van node, want God heeft het gedaan.

Wat Christus gedaan heeft, dat heeft Hij goed gedaan. De opstanding van Christus is een bewijs uit de troon van God, dat alles waartoe God Zijn Zoon gezonden had, volkomen geschied was. God is voldaan. Wij allemaal, kunnen dus op onze vingers wel natellen - iedereen kan aanstonds de rekening wel opmaken - dat als God Zijn Zoon gezonden heeft tot verzoening, en in Zijn opstanding het getuigenis gegeven heeft dat alles geschied is waartoe Hij Zijn Zoon gezonden heeft, namelijk tot verzoening, dan wil of kan God toch niets aannemen van mij, van u, van enig schepsel. Wij behoeven niet te proberen bij God met offers aan te komen, want bij God geldt alléén dat grote Offer.

Daarom lezen we, dat Johannes een Lam zag, staande als geslacht, in het midden van de troon. Zó is het bij God. Daarom, wèg met alles waarmee wij bij God trachten te komen. Waarmee kunnen wij dan God, onze Schepper, Die de Uitdenker is van het werk van zaligheid, eren? Dan ga je maar naar God toe en beken je maar dat je de hel verdiend hebt door je zonden en dat je niets anders eert dan het werk dat Hij heeft uitgedacht.

Als er ooit iemand redenen gegeven heeft om verstoten te worden, dan is het toch wel de moordenaar aan het kruis geweest. Want, degene die mensenbloed vergiet, diens bloed zal zekerlijk vergoten worden. Maar, als hij aan het kruis hangt en zijn ogen open gaan en hij bloed

voor het hart krijgt nadat hij eerst nog met de anderen mee gelasterd heeft, dan zegt hij tot zijn lotgenoot aan het kruis: "Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?" Hij gaat de schuld eigenen, zeggende: "En wij toch rechtvaardiglijk, want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; -- en voegt erbij -- maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan."

Waar hij de schuld en de straf eigent -- hij had gezondigd, en de wet was goed, het was billijk dat hij daar hing -- daar komt er óók opening omtrent Christus, want Hij ziet Hem in het oordeel en gaat Hem eren. Net, als hij de Wet eert, zó eert hij ook Christus.

Mijne vrienden, dàt is de rechte weg. Een andere weg en oplossing tot zaligheid is er niet. Eerst de Wet eren -- dat wij de drievoudige dood zijn onderworpen en dat wij het daarmee eens worden: dat is recht en billijk -- alsdan Christus eren, Die in de dood en in het oordeel is gekomen. Dat is de rechte weg. Daarmee wil God akkoord gaan. Daarom wordt het genoemd dat we onze zaligheid buiten onszelf zouden zoeken, in Jezus Christus.

God heeft Zijn Zoon opgewekt uit de dood en de opstanding van Jezus is de prediking, dat het besluit des hemels is, dat wij alléén zalig worden door de arbeid van Jezus Christus en dat alles wat niet uit Hem is faalt.

Denkt eens even in wat dat geweest is, die opstanding. Satan wordt genoemd de geweldhebber des doods. Vanaf Adams val is hij hier de baas geweest, heer en meester en heeft alles in de dood gesleurd. Hij heeft hier vermoord vanaf Adams val. Slechts twee zijn er geweest bij wie hij daartoe, naar Gods welbehagen, niet de gelegenheid heeft gekregen. Dat zijn geweest Henoch en Elía. Henoch wandelde met God; God nam hem weg, en hij was niet meer. En Elía is met vurige paarden en wagen ten hemel gevaren. Voor de rest heeft de dood vanaf Adam geheerst over allen die gezondigd hadden.

Satan en de dood hebben gehandeld alsof Christus ook een gewoon menskind was. Immers, Christus is hier behandeld als de grootste kwaaddoener, als een oproermaker zowel op kerkelijk als op maatschappelijk terrein. Overal was Hij een sta in de weg. De beschuldigingen waren dat Hij koning wilde zijn, dat Hij de keizer wedersprak en dat Hij gesproken had over het afbreken van de tempel Gods, en in drie dagen dezelve zou opbouwen. Kortom, Hij werd in deze wereld aangemerkt alsof Hij de verschrikkelijkste kwaaddoener was.

Als Pilatus -- om zo te spreken -- Christus en Bar-abbas, een moordenaar, tegenover elkander stelt, dan dreunt het voor het stadhoudelijk paleis: "Laat Bar-abbas los", en is het roepen over Christus: "Laat Hem gekruisigd worden." Dan behoef je toch niet te vragen welk een kwaaddoener Christus was in de ogen van het volk en hoe het was bij Satan. Christus werd behandeld als de grootste kwaaddoener: Hij is gezeseld, geslagen, met doornen gekroond, Hij is aan het kruishout geslagen. En Christus liet alles met Zich doen. Want Hij had macht Zijn leven af te leggen. Hij legde Zijn leven vrijwillig af, Hij heeft de dood plaats gegeven en heeft Satan ook laten regeren. Het is toch geen kleinigheid! Welk een vernedering heeft Hij Zich getroost!

Maar als de derde dag aangebroken is, wat bewijst Christus dan? Dood, je bent wel een grote macht, maar Ik zal laten zien dat Ik machtiger ben. En God heeft bewezen: dood, je bent wel een grote geschapen macht, maar Ik wek Mijn Zoon op uit de dood, en dáár staat gij onder. Het graf, dat alles verslindend is, moest Christus' lichaam weergeven, zodat het niet tot het stof wederkeerde. Ook de Wet, die de vloek uitsprekt op de overtreding, wordt het zwijgen opgelegd, want Christus -- al stierf Hij tussen misdadigers -- had aan alle eis der Wet volkomen voldaan. En de zonde? Want de ziel die zondigt, zal sterven en zonder bloedstorting is er geen vergeving, daarvoor had Christus Zijn bloed gestort als een Offerlam, uit liefde, tot vervulling van de Wet en door Zijn dood heeft Christus de zonden uitgedelgd.

Als Hij dan opstaat uit de dood, zo bewijst Christus dat Hij de Overwinnaar is, Die Zijn verslagenen velen gemaakt heeft. Simson heeft velen verslagen en de meeste bij Zijn dood, maar Christus is zulk een Overwinnaar, Hij heeft met één slag àlle machten verslagen. Dat heeft Hij gedaan als Middelaar, als Borg voor Zijn kerk. Is dat niet een wonderlijke zaak?

Zijn ellendigen gaan daar profijt van trekken, want als wij geen raad meer weten met onze zonden, en met onze schuld en verlorenheid bij God terechtkomen, het met God eens zijn, de Wet boven onszelf stellen, dan kunnen wij er achter komen wat er op Golgotha heeft plaats gevonden en dat God Zijn Zoon heeft opgewekt uit de dood. Als wij geen raad meer weten van de macht der hel, en er blijft niets over dan: "O Heere Jezus!", dan kunnen wij ervaren: één woord van Hem, doet heel de macht der hel vallen.

Als de dood ons aangrijnst, maar genade ons gaat bezetten en Christus Zich laat gelden, wat is dan de dood? Een overwonnen macht, ja zelfs een poort, een ingang tot het eeuwige leven. De wet, waar wij dikwijls van zeggen: "Hè, die wet!" want die vervloekt waar wij overtreden, daarvan zingen wij, als de genade het hart bezet:

Hoe lief heb ik Uw Wet! Het is mijn doel,
De ganse dag haar ijd'ig te betrachten. ...

Kortom, de opstanding van Christus is de vrijheid voor alle aan Christus gebondenen. En het loszijn van Christus, dat is de gebondenheid van het mensdom onder de zonde, onder de duivel, onder alle machten. O, dat hier dan alles valle en dat er voor ons niets overblijve dan die sterke Held, die Overwinnaar van alles, opdat wij Hem aanhangen en aankleven. Daarin ligt de ware vrijheid.

Hij is opgewekt uit de dood. De dood heeft geen macht meer over Hem. Hij is opgewekt, Hij is Overwinnaar over alles. En door het zielzaligend geloof in Hem komen wij in die ruimte en vrijheid die Hij heeft verworven, wat Paulus deed zeggen: "Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft." Hij wil zeggen: Ge moet u geheel aan Christus houden, want bij het minste dat ge dat niet doet, is het fout, dan zijt ge een gebondene hetzij van eigen ik, van eigen licht en inzicht, van Satan, van wereld, hóé ook.

Houden wij ons dan aan Christus, dat is de ware vrijheid. Hij heeft vrijgemaakt, zó vrij, dat waar genade werkt men tot in het beloofde land kan kijken, net als we lezen in Bunyans Christenreize dat, toen Christen bij de herders vernachtte, hij 's morgens neerkeek in het beloofde land. Zo kijken we dan al in dat Kanaän der ruste. O, wat zal dat zijn, om dáár te mogen belanden, waar de Koning in volle glorie en heerlijkheid als Overwinnaar troont.

Laat dit genoeg zijn voor dit morgenuur. Heilige het God Almachtig, opdat wij er de vruchten van mogen ervaren, dat Christus opgewekt is, tot lof, prijs, heerlijkheid en dankzegging aan Zijn Naam en goedheid, Die het leven is. Amen.

Slotzang:

Psalm 89: 8

Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht; ...

Zegen.